

Det var rock det var rødt – og det var frækt!

*En beretning om,
hvordan »Fanny« kom til verden*

Af Benedicte Toftegård

Det er sidste sang, og det er sidste gang, vi står på scenen med rock-operaen »Fanny«. Lørdag aften på Land og Folk-festivalens store scene midt ude i den fri luft... Sminkning og omklædning er blevet klaret med en enkelt lommelygte og et håndspejl, og vi har måttet spille teater under hensyn til mikrofoner. Ikke de bedste betingelser, men så har vi også prøvet det. Alle 22 har givet alt hvad de har i sig, og et stort publikum har trodset den fugtige aftenkulde og er blevet stående i de stive to timer det har varet.

Det er vores »Rote Kapelle«s 10. forestilling. Mens publikum klapper, kører de alle i reprise inde i knolden på mig:

Forestillingen i Vestre Fængsel, hvor en af fangerne midt under bordel-scenen stormede gennem lokalet og pludselig gav den forreste »luder« et ordentligt knus...

Eller i Horsørød hvor vi spillede i fængselskirken, klædte om foran alteret og hvor vores sædvanlige lysbillede af et sørøverskib spontant udgik til fordel for kirkeskibet, der langsomt sænkede sig ned fra loftet...

Eller den særlige barsk/ironiske stemning i Herstedvester Fængsel, hvor betjente med snakkende Walkie Talkies stod vagt langs ribberne i gymnastiksalen, samtidig med at et par indsatte kastede sig ud i dans til vores vildeste rocknumre.

Eller den flotte forestilling vi lavede på LO-skolen i Helsingør for 200 tillidsfolk lige fra hjemmehjælpere til skorstensfejere...

Eller det makværk vi desværre præsterede i Avedøre med glemte replikker og musikalske bøffer...

Eller premieren i Gimle på Amager eller da vi var i Ballerup.

»Rock-operaen Fanny« er skrevet frit efter Erica Jongs roman af samme navn. Det er en eventyrlig og farverig

*Storsejlet og mezanen
fokken er spændt som fa'en
op imod vinden går hun vor skude*

*Sørøverflaget vejer
rødere end det plejer
udfordrer alt og alle derude
tremastet er vort livs fregat
som en evig elskovsnat
mellem tre der smelter sammen
kærlighed dør i cellofan
men i storme og orkan
kan den aldrig miste flammen...*

historie, der også siger noget om kvindesag, oprør, solidaritet eller mangel på samme.

Tjenestepigen Fanny blir forført af godsejeren, og beslutter sig til at drage ud i verden på egen hånd. Her møder hun heksene, der lærer hende at kvinder har styrke og at det netop er hende der »skal give kræfterne fri«.

De oprørske hekse bliver overfaldet og mange af dem brændt på bålet. Fanny undslipper og støder ind i stratenrøverne. De er nogle fandens karle, der stjæler fra de rige og giver til de fattige, men godt nok aldrig har hørt at man kan bruge kvinder til andet end...

Røverhøvdingen Lancelot og hans kompagnon og elsker Horatio lever i et bestandigt had/kærligheds-forhold. Horatio er en intellektuel og poetisk fyr, mens Lancelot afskyr alt det »ordskvalder«.

Fanny er imidlertid godt skåret for tungebåndet og formår at blive både accepteret og også elsket af dem begge.

Stratenrøverne bliver forrådt og kastet i fængsel. Fanny kan kun overleve ved at sælge sin arbejdskraft, som luder på mutter Coxtarts bordel. Her møder hun både jalousi og solidaritet hos sine arbejdskammerater. Kate går bordelmutterens ærinde og forhindrer Fanny i at flygte bort med de undvegne stratenrøvere. Men Susanna hjælper, da Fanny opdager hun skal nedkomme

med det barn der er resultatet af gods-ejerens bedrag.

Barnet (pigen Belinda) bliver bortført af en ond barneplejerske, hvis opdragelsesteorier kræver at piger lærer underdanighed og at foragte sit køn. Fanny forfølger hende over verdenshavene og sammen med Lancelots og Horatios pirater udkæmpes det sidste og afgørende slag. Den der har Belinda, har også fremtiden i sine hænder.

Så skulle alt jo ende lykkeligt, men der er stadig to mænd om en kvinde og sexualiteten går også på tværs af kønnene. Hvem skal Fanny vælge?

Rengøringskonen, der gennem hele stykket er konferencier og kommentator fra sin vogn og sit bord med termokanden, mener at det hele udvikler sig lidt for vammelt. Hun gir hele banden en opsang. Skal det hele ende i ægteskab og hjemlig hygge? Nej, i stedet burde de indse, at de alle tre har forskellige kvaliteter og at de sammen har den styrke der skal til for at ændre verden!

Musik- og teatergruppen »Rote Kapelle« blev startet for lidt over et år siden.

Problemer har vi haft masser af. Uenighed om ambitionsniveauet sprængte gruppen efter et halvt års arbejde. Resterne samlede sig med nye folk og større krav til kvaliteten. 22 mennesker med forskellig baggrund og alder har ikke altid samme mening om tingene. Nogle er mere aktive end andre. Nogle er ikke altid villige til at droppe tante Annas 75-års dag. Nogle er indstillet på at det koster noget økonomisk at lave amatørteater, andre er vant til at tjene en skilling i et band eller har ikke råd.

En af de ting, som gør amatørteater som vores så svært, er de dårlige lokaleforhold, der er i Københavns kommune, hvis man ikke har en pæn tegnebog.

Hvis man er en gruppe, der ikke har tilknytning til et bestemt teater, er

man henvist til f.eks. KUC-centre med pæne mødelokaler eller til de mere alternative steder som f.eks. Stengade 30. Her forsøgte vi længe at sige replikker akkompagneret af tre forskellige bands i hver sit tilstødende lokale. Rundt om på skoler og gymnasier har de ganske vist scener og gymnastiksale, men de er meget dyre at leje. Københavns kommune er indrettet sådan at man helst skal være en etableret forening med en masse bureaukrati eller høre under et oplysningsforbund... Men hvad nu hvis man er en gruppe unge, som bare vil spille teater nu og her?

København burde simpelthen have et teater-aktivitetshus, hvor også mere eller mindre spontane grupper kunne leje sig ind for en billig penge. Arbejdsløse og bistandsmodtagere burde kunne benytte det gratis i dagtimerne.

Her skulle være et stort lokale med nogle moduler til en scene, som man selv kunne flytte rundt på og bygge op. Der skulle være nogle mindre opbevaringsrum med lås til at opbevare rekvisitter, instrumenter etc.

Et lille musikanlæg med mikrofoner, et trommesæt og et klaver/keyboard ville løse mange problemer, da den slags instrumenter ikke er lette at have med linje 3 hver onsdag til øveaften. Herligt ville det være med et lyanlæg.

Og så burde der selvfølgelig opbygges et lager af kostumer og rekvisitter, som nye grupper kunne bruge af...

Så er der alle de genvordigheder man kan le af bagefter, men ikke altid er så morsomme når man står i dem.

Som når Heksen Isobel tre uger før premieren forstøver benet og hendes replik »Bliv ikke bange for min krumme ryg« må ændres til »Bliv ikke bange for min slæbende gang«. Eller når Lancelot får en i stykket sædvanlig lussing af Fanny som rammer uheldigt og gør ham døv i flere dage. For ikke at tale om den gang vi to dage før vores sidste øveweekend får at vide at grundejerforeningen holder deres årlige generalforsamling i vores lokaler og at vi må fortrække. Faktisk overlevede vi en hel weekend 24 mennesker inklusive et 6-mands rockorkester + en hund i en pæn stor dagligstue.

Det har dog ikke været uheld alt sammen. Vores instruktørs bedre halvdel ventede med at bringe den fælles søn til verden til forestillingen på LO-skolen, skønt det var mere end lige oppe over.

Det år der er gået har været spændende, udmattende, nervepirrende, dejligt, ulideligt og sjovt på én gang. Forhåbentlig er det ikke sidste gang vi kaster os ud i den slags.

Tilslut en særlig tak til DATS for det tilskud på 5.000 kr. der var med til at muliggøre »Fanny«.

